

Promluvy papeže v České republice: 1. den, sobota 26. 9. 2009

Na pražském letišti, u Panny Marie Vítězné, ve Španělském sále Pražského hradu a v Katedrále Svatého Víta promluvil Svatý otec v první den své návštěvy České republiky.

28.09.2009

Uvítací obřad *Praha, letiště Stará Ruzyně, 26. září 2009*

Pane presidente,

milí páni kardinálové a bratři
biskupové,

Vaše Excellence,

dámy a pánové!

Mám velikou radost, že mohu dnes
být v České republice, a jsem hluboce
vděčný vám všem za srdečné
přivítání. Děkuji panu prezidentu
Václavu Klausovi za jeho pozvání
navštívit tuto zem a za jeho milá
slova. Je mi ctí, že jsou zde přítomni
představitelé občanského a
politického života a jim, jakož i
všemu českému lidu, adresuji svůj
pozdrav. Protože jsem zde především
na návštěvě katolických společenství
Čech a Moravy, zdravím srdečně a
bratrsky pana kardinála Vlka,
arcibiskupa pražského, Monsignora
Jana Graubnera, arcibiskupa
olomouckého a předsedu České
biskupské konference, a všechny

přítomné biskupy a věřící. Byl jsem obzvláště dojat, když jsem od mladé dvojice obdržel dary typické pro kulturu tohoto národa, spolu s hroudou rodné země. To mi připomíná, jak hluboce je česká kultura proniknuta křesťanstvím, neboť – jak známo – tyto dary, chléb a sůl, mají zvláštní význam v symbolice Nového zákona.

Jestliže celá evropská kultura byla hluboce formována křesťanským dědictvím, platí to obzvláště pro české země, neboť díky misijnímu působení svatých Cyrila a Metoděje v 9. století získal staroslověnský jazyk poprvé psanou podobu. Tito apoštolové slovanských národů a zakladatelé jejich kultury jsou po právu uctíváni jako patroni Evropy. Stojí pak za zmínku, že tito dva velcí svatí byzantské tradice se zde setkali s misionáři původem z latinského Západu. České země byly historicky a územně – tím, že se nacházejí v srdci

evropského kontinentu na křižovatce severu a jihu, východu a západu – místem setkávání různých národů, tradic a kultur. Nelze popřít, že to, co někdy bylo příčinou třenic, se dlouhodobě ukázalo jako plodné setkání. Odtud pramení rozhodující role českých zemí v intelektuálních, kulturních a náboženských dějinách Evropy: občas byly bitevním polem, častěji však mostem.

Brzy si připomenete dvacáté výročí „sametové revoluce“, kterou šťastně a pokojně skončilo mimořádně těžké období této země, období, v němž myšlenková a kulturní výměna byla přísně kontrolována. Spolu s vámi i s vašimi sousedy děkuji za vaše osvobození od těchto despotických režimů. Jestliže pád berlínské zdi byl předělem ve světových dějinách, tím více to platí pro země střední a východní Evropy. Ty tím získaly místo, které jim jako svrchovaným náleží ve společenství národů.

Nelze nicméně podceňovat následky čtyřicetiletého politického útlaku. Mimořádnou tragédií pro tuto zemi byl tvrdý pokus tehdejší vlády umlčet hlas církve. V průběhu vašich dějin, od časů svatého Václava, svaté Ludmily a svatého Vojtěcha, až po svatého Jana Nepomuckého zde žili stateční mučedníci, jejichž věrnost Kristu promlouvala hlasem silnějším a výmluvnějším, než byl hlas jejich vrahů. Tento rok si připomínáme čtyřicáté výročí smrti Božího služebníka kardinála Josefa Berana, pražského arcibiskupa. Chci zde projevit úctu jemu a jeho nástupci, kardinálu Františku Tomáškoví, kterého jsem měl čest poznat osobně. Oba byli nezdolnými svědky křesťanské víry tváří v tvář pronásledování. Tito, a dalších bezpočet odvážných kněží, řeholníků a laiků, mužů a žen, uchovalo v této zemi živý plamen víry. Dnes, kdy byla obnovena náboženská svoboda, vyzývám všechny obyvatele této

republiky, aby znovu objevili křesťanské tradice, které formovaly jejich kulturu. Povzbuzuji též křesťanské společenství, aby byl jeho hlas slyšet, když celá země musí čelit výzvám nového tisíciletí. „Bez Boha člověk neví, kam má jít, ani není schopen pochopit, kdo je“ (Caritas in veritate, 78). Pravda evangelia je pro zdravou společnost nepostradatelná, protože otevírá naše srdce naději a umožňuje nám objevit naši nezcizitelnou důstojnost Božích dětí.

Vážený pane prezidente, znám Vaše přání, aby náboženství hrálo větší roli v záležitostech této země. Prezidentská zástava vlající nad Pražským hradem hlásá heslo „Pravda vítězí“: je mým upřímným přáním, aby světlo pravdy dále vedlo tento národ, který byl ve svých dějinách tolik požehnaný svědectvím velkých světců a mučedníků. V tomto věku vědy je poučné připomenout si příklad Johanna Gregora Mendela,

augustiniánského opata z Moravy, jehož průkopnické výzkumy položily základy moderní genetiky. Jemu jistě nebylo určeno napomenutí jeho patrona, svatého Augustina, který si stěžoval, že mnozí „více tíhli k obdivování faktů, místo aby hledali jejich příčiny“ (Epistula 120,5, srov. Jan Pavel II, Oslava památky opata Gregora Mendela u příležitosti prvního století od jeho smrti, 10. března 1984, 2). Skutečnému pokroku lidstva nejlépe prospívá právě takový soulad mezi moudrostí víry a intuicí rozumu. Kéž by se český lid mohl vždy těšit z plodů tohoto šťastného spojení.

Zbývá mi jen zopakovat díky vám všem a říci, že jsem se opravdu velmi těšil na tyto dny mezi vámi v České republice, kterou hrdě nazýváte „země česká, domov můj“. Srdečné díky.

Návštěva u „Pražského Jezulátka“
Praha, chrám Panny Marie Vítězné,
26. září 2009

Ctihodní páni kardinálové,

vážený pane primátore a starostové,

vážení představitelé veřejného
života,

milí bratři a sestry,

milé děti,

obracím se na vás všechny se
srdečným pozdravem. Jsem rád, že
mohu navštívit tento kostel,
zasvěcený Panně Marii Vítězné, ve
kterém je uctívána soška Jezulátka,
známá po celém světě jako „Pražské
Jezulátko“. Děkuji Mons. Janu
Graubnerovi, předsedovi České
biskupské konference, za přivítání
jménem všech biskupů. Uctivě
zdravím pana primátora i ostatní
představitelé občanského a

církevního života, kteří se chtěli zúčastnit tohoto setkání. Zdravím vás milé rodiny, které jste se v tak hojném počtu dostavily.

Soška Jezulátka obrací naši mysl k tajemství Vtělení, k všemohoucímu Bohu, který se stal člověkem a 30 let žil ve skromé rodině z Nazareta, svěřený Prozřetelností do laskavé péče Marie a Josefa. Myslím na vaše rodiny a rodiny po celém světě, na jejich radosti a starosti. Sjednoťme se v modlitbě a prosme u Jezulátka o dar jednoty a svornosti pro všechny rodiny. Mysleme obzvláště na ty mladé rodiny, které musejí vynakládat mnoho úsilí o bezpečí a důstojnou budoucnost svých dětí. Prosme za rodiny v obtížných situacích, zkoušené nemocemi a bolestí, za ty, které jsou v krizi, rozvrácené nebo trýzněné nesvorností či nevěrou. Všechny je svěřujeme svatému Pražskému Jezulátku, protože víme, jak důležité

jsou stabilní a jednotné rodiny pro skutečný pokrok společnosti a pro budoucnost lidstva.

Jezulátko nám svou dětskou něhou zpřítomňuje Boží blízkost a lásku. Uvědomujeme si, jakou máme v jeho očích cenu, protože právě díky němu jsme se my sami stali Božími dětmi. Každá lidská bytost je Božím dítětem, a tedy naším bratrem, a jako takovou je třeba ji přijímat a vážit si jí. Kéž by si to uvědomila i naše společnost! Každá lidská osoba by pak byla hodnocena ne podle toho, co má, ale podle toho, čím je, protože ve tváři každé lidské bytosti, bez rozdílu rasy či kultury, se zří Boží obraz.

To platí především pro děti. Ve svatém Pražském Jezulátku rozjímáme dětskou krásu a náklonnost, kterou Ježíš Kristus vždy projevoval nejmenším, jak čteme v evangeliu (srov. Mk 10,13-16). Kolik dětí však dnes nikdo nemiluje,

nepřijímá a ani si jich neváží! Kolik dětí je obětí násilí a různých forem zneužívání bez jakýchkoli zábran! Kéž by dětem byly zaručeny úcta a pozornost, které jim náleží: děti jsou budoucností a nadějí lidstva.

Chtěl bych nyní říci několik slov přímo vám, milé děti, a vašim rodinám. Na setkání se mnou jste přišli ve velkém počtu a za to vám ze srdce děkuji. Vy, kdo jste milí srdci Jezulátka, opětujte jeho lásku a podle jeho příkladu buďte poslušní, vlídní a laskaví. Učte se být jako on oporou svých rodičů. Buďte skutečnými Ježíšovými kamarády a vždy se k němu s důvěrou obraťte. Modlete za sebe, za své rodiče, příbuzné, učitele a kamarády, a modlete se i za mne. Ještě jednou vám děkuji za přijetí a ze srdce vám žehnám a vyprošuji vám všem ochranu svatého Jezulátka, jeho Neposkvrněné Matky a svatého Josefa.

Promluva k představitelům politického a občanského života a k diplomatickému sboru

Pražský hrad, 26. září 2009

Vaše Excellence,

dámy a pánové,

jsem vám vděčný za možnost setkat se v tak významném prostředí s představiteli politického a občanského života České republiky a se členy diplomatického sboru. Srdečně děkuji panu prezidentu Klausovi za laskavá slova přivítání jménem vás všech. Mé poděkování patří též České filharmonii za hudební vystoupení, kterým bylo naše setkání zahájeno a jež výmluvně poukázalo jak na kořeny české kultury, tak na významný přínos českého národa evropské kultuře.

Má pastorační návštěva České republiky se kryje s dvacátým výročím pádu totalitních režimů ve střední a východní Evropě a se „sametovou revolucí“. Euforie vyvolaná znovuzískáním demokracie se již nesla na vlně svobody. I dvacet let po hlubokých politických změnách, jež zasáhly tento kontinent, proces uzdravení a obnovy pokračuje, tentokrát v širším kontextu evropského sjednocování a stále hlubší světové globalizace. Naděje a očekávání občanů vůči vládám vyžadují nalézat nové formy veřejného života a solidarity mezi národy a občany. Bez nich by vytoužená budoucnost světa spravedlnosti, míru a blahobytu ještě dlouho zůstala nedosažitelná. Taková očekávání se nadále vyvíjejí. Zvláště mladí lidé si dnes znovu kladou otázku po povaze získané svobody. K čemu je svoboda využívána? Co je podstatou skutečné svobody?

Úkolem každé generace je, aby se od počátku snažila vytrvale hledat způsob správného uspořádání lidských věcí, aby se snažila pochopit správné užívání lidské svobody (srov. Spe salvi, 25). I když povinnost upevňovat „struktury svobody“ je zásadní, nevyčerpává se tím zcela: Lidská touha se povznáší nad sebe samu, nad to, co může poskytnout vládnoucí politická a hospodářská moc, a směřuje k oné velké naději (srov. tamtéž, 35), která má původ mimo nás, ale zároveň je uvnitř nás jako pravda, krása a dobro. Svoboda hledá smysl: vyžaduje přesvědčení. Opravdová svoboda předpokládá hledání pravdy – skutečného dobra – a tudíž nachází své naplnění právě v poznávání a konání toho, co je správné a spravedlivé. Jinými slovy: pravda je návodem ke svobodě a dobro je dokonalostí svobody. Aristotelés definuje dobro jako „to, k čemu všechno směřuje“ a vyjadřuje přesvědčení že „milé je dosáhnouti

dobra i pro jednotlivce, krásnější však je a ve větší míře božské dosíci ho pro národ a obce“ (Etika Nikomachova, 1; srov. Caritas in veritate, 2). Vždyť vznešená odpovědnost za probouzení vnímavosti vůči pravdě a dobru spočívá na všech vedoucích osobách, ať už v náboženství, politice či kultuře, na každém veřejném činiteli způsobem mu vlastním. Společně se pak musíme zasazovat v boji za svobodu a za hledání pravdy: obojí je totiž buď navzájem spojováno, nebo společně bídne a zaniká (srov. Fides et ratio, 90).

Pro křesťany má pravda jméno: Bůh. A dobro má tvář: Ježíš Kristus. Křesťanská víra, už od časů svatých Cyrila a Metoděje a prvních misionářů, skutečně sehrála rozhodující roli v utváření duchovního a kulturního dědictví této země. Obdobně ji musí sehrávat nyní i do budoucna. Velké bohatství

duchovních a kulturních hodnot, které se vyjadřují jedny ve druhých, nejen utvářelo identitu národa, ale také jí poskytovalo rámec potřebný k vykonávání role soudržnosti v srdci Evropy. Po staletí bylo toto území místem setkávání mezi různými národy, tradicemi a kulturami. Tato země poznala, jak všichni víme, i bolestná období a nese jizvy tragických událostí, které vzešly z nedorozumění, válek a pronásledování. Je však také pravda, že křesťanské kořeny pozoruhodně živily smysl pro odpuštění, usmíření a spolupráci, který umožnil lidu této země nalézt mír a který byl znamením nového začátku, nového sjednocení, obnovené naděje. Není to právě tento duch, který současná Evropa potřebuje?

Evropa je víc než jen světadílem. Je domovem! A svoboda nachází svůj nejhlubší význam v domově duchovním. S plným respektováním

rozdílu mezi sférou politickou a náboženskou – díky němuž je vlastně zachována svoboda občanů vyjadřovat náboženské přesvědčení a podle něj žít – bych rád zdůraznil nenahraditelnou úlohu křesťanství při utváření svědomí všech generací a podněcování základního etického konsensu, platného pro každého člověka, který tento kontinent nazývá „domovem“! V tomto smyslu bych rád ocenil hlas těch, kteří se dnes v této zemi i v celé Evropě – zdvořile, ale s rozhodností – snaží uplatnit svoji víru ve veřejné sféře v naději, že společenská pravidla a normy budou formovány touhou žít podle pravdy, která každého člověka osvobozuje (srov. Caritas in veritate, 9).

Věrnost lidu, kterému sloužíte a který zastupujete, vyžaduje věrnost pravdě, která je sama v sobě zárukou svobody a opravdového lidského rozvoje (srov. tamtéž, 9). Odvaha

jasně vyřknout pravdu je vlastně službou všem členům společnosti tím, že osvětluje cestu lidského pokroku, poukazuje na etické a morální základy a dává záruku, že veřejný pořádek čerpá z pokladnice lidské moudrosti. Vnímavost k všeobecně platné pravdě by nikdy neměla být zastíněna partikularistickými zájmy, jakkoli důležitými, neboť to by vedlo jen k novým případům sociální fragmentace či diskriminace, o kterých tyto zájmové nebo lobbistické skupiny tvrdí, že je chtějí překonat. Aniž by to ohrožovalo toleranci rozdílů či kulturní pluralitu, činí hledání pravdy konsensus možným, udržuje veřejnou diskusi logickou, čestnou a průhlednou a zajišťuje jednotu, jaké by nějaké neurčité integrující pojmy nikdy nemohly dosáhnout. Věřím, že ve světle církevní tradice materiálního, intelektuálního a duchovního rozměru lásky, se

členové katolické komunity – spolu s členy ostatních církví, církevních společenství a náboženství – budou i nadále zasazovat o rozvojové cíle, jež v tomto národě, i mimo něj, získají více lidský a více zlidšťující rozměr (srov. tamtéž, 9).

Milí přátelé, naše přítomnost v tomto nádherném hlavním městě, často nazývaném srdcem Evropy, nás vybízí k otázce, v čem ono „srdce“ spočívá. Ačkoli není jednoduché najít odpověď, jistým náznakem nám mohou být architektonické klenoty, které toto město zdobí. Úžasná nádhera jeho chrámů, hradu, náměstí a mostů nemůže nepozvednout naši mysl k Bohu. Jejich krása vyjadřuje víru; jsou zjeveními Boha, který nás právem nechává přemítat o divech krásy, o něž my lidé usilujeme, když vyjadřujeme estetický a poznávací rozměr svého nejvnitřnějšího bytí. Jak tragické by bylo, kdyby někdo

hleděl na takové příklady krásy a nedbal by transcendentního tajemství, na které odkazují. Tvůrčí setkání klasické tradice a evangelia dalo vzniknout pohledu na člověka a společnosti, pozornému na přítomnost Boha mezi námi. Při vytváření kulturního bohatství zdejšího kontinentu tento pohled zdůrazňoval, že rozum se nezastavuje u toho, co vidíme očima, nýbrž spíše vede k tomu, co leží na druhé straně, po čem hluboce prahneme: po Duchu, jinými slovy po Stvořiteli.

V kontextu současných křížovatek civilizací, často poznamenaném znepokojujícím rozdělením jednoty dobra, pravdy a krásy, a následným obtížným hledáním shody na společných hodnotách, se jakékoliv úsilí o lidský pokrok musí inspirovat tímto živým odkazem. Evropa, věrna svým křesťanským kořenům, má specifické povolání prosazovat tento

transcendentní pohled ve svých iniciativách ve prospěch obecného dobra jednotlivců, společenství a národů. Mimořádně důležitým a naléhavým úkolem je podpořit mladé Evropany formací, která respektuje a živí jejich Bohem danou schopnost umět překonat právě ta omezení, o nichž se předpokládá, že je stejně chytí do pastí. Mladí lidé uvítají šanci vyniknout ve sportu, tvořivém umění či na akademické dráze. Není snad pravda, že jsou-li postaveni před vznešené ideály, budou stejnou mírou usilovat o morální ctnosti a o život v lásce a dobru? Vřele zde povzbuzují rodiče a osoby odpovědné za vedení komunit, jež od autorit očekávají, že budou prosazovat hodnoty zahrnující intelektuální, lidské a duchovní rozměry zdravé výchovy, jakou zasluhuje naše mládež.

„Veritas vincit“. To je heslo, které nese vlajka presidenta České

republiky: Nakonec pravda vítězí, avšak nikoli násilím, nýbrž přesvědčením, hrdinským svědectvím mužů a žen pevných zásad. Pravda vítězí upřímným dialogem, který upřednostňuje požadavky obecného dobra a odhlíží od soukromého zájmu. Žízeň po pravdě, kráse a dobru, vložená Stvořitelem do každého člověka, má za úkol sjednotit lidstvo v hledání spravedlnosti, svobody a míru. Dějiny častokrát ukázaly, že pravda může být zrazena a zmanipulována ve službě falešných ideologií, útisku a nespravedlnosti. Cožpak nás výzvy, kterým lidstvo muselo čelit, nevybízejí, abychom se měli na pozoru před takovým nebezpečím? Vždyť nakonec co je více nelidské a zhoubné než cynismus, který by popíral velikost našeho hledání pravdy, a než relativismus, který přímo rozežírá hodnoty podpírající budování jednotného a bratrského světa? My naopak musíme znovu

získat důvěru ve vznešenost a velikost lidského ducha pro jeho schopnost pochopit pravdu a musíme umožnit, aby nás tato důvěra vedla v trpělivé politické a diplomatické práci.

Dámy a pánové, těmito myšlenkami v modlitbě vyjadřuji přání, aby vaše služba byla inspirována a udržována světlem té pravdy, která je odleskem věčné Moudrosti Boha Stvořitele. Pro vás i vaše rodiny ze srdce vyprošuji hojné Boží požehnání.

**Nešpory s kněžími, řeholníky,
řeholnicemi, seminaristy a
laickými hnutími Praha, katedrála
sv. Víta. 26. září 2009**

Milí bratři, milé sestry,

obracím se na vás všechny s pozdravem svatého Pavla, který jsme slyšeli v krátkém čtení: Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce! S tímto pozdravem se obracím především na

pana kardinála arcibiskupa, jemuž děkuji za srdečná slova. Zdravím rovněž ostatní přítomné kardinály, biskupy, kněze a jáhny, seminaristy, řeholníky a řeholnice, katechety a pastorační pracovníky, mládež a rodiny, církevní sdružení a hnutí.

Dnes večer jsme se shromáždili na místě vám drahém, které je viditelným znamením toho, jak mocná je Boží milost, jež působí v srdci věřících. Nádhera tohoto tisíciletého chrámu je skutečně živým svědectvím bohaté historie křesťanské víry a tradice vašeho lidu; historie, která je prozářena především věrností těch, kteří stvrdili své přimknutí ke Kristu a k církvi mučednictvím. Mám na mysli svatého Václava, Vojtěcha a Jana Nepomuckého, kteří jsou milníky při putování vaší církve. Dalšími příklady jsou mladý svatý Vít, jenž raději podstoupil mučednictví, než by zradil Krista, pak mnich svatý

Prokop a svatá Ludmila. Vzpomínám na dva arcibiskupy této místní církve z minulého století, kardinály Josefa Berana a Františka Tomáška, a na mnoho dalších biskupů, kněží, řeholníků, řeholnic a věřících, kteří hrdinně odolávali komunistickému pronásledování, a někteří dokonce obětovali i život. Odkud jinud mohli brát sílu tito odvážní Kristovi přátelé, než z evangelia? Nechali se uchvátit Ježíšem, který řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!“ (Mt 16,24). V kritických chvílích zaslechli ve svých srdcích jeho další slova: „Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás“ (Jan 15,20).

Hrdinství svědků víry nám připomíná, že jedině z osobního poznání a hlubokého spojení s Kristem je možné čerpat duchovní sílu k plnému uskutečnění křesťanského povolání. Pouze Kristova láska činí apoštolské

působení účinným, především v těžkých okamžicích zkoušek. Každý pokřtěný a každé společenství se má vyznačovat láskou ke Kristu a ke svým bratřím. Ve Skutcích apoštolů čteme, že „obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32). A Tertulián, spisovatel prvních staletí, píše, že pohané zůstávali ohromeni láskou, která pojila křesťany mezi sebou (srov. Apologeticum XXXIX). Milí bratři a sestry, následujte božského Mistra, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mk 10,45). Láska ať září v každé vaší farnosti a společenství, v každém sdružení a hnutí. Vaše církev ať je, jak říká svatý Pavel, dobře uspořádaným tělem, jehož hlavou je Kristus a v němž každý úd koná v souladu s celkem. Lásku ke Kristu posilujte modlitbou a nasloucháním Jeho slovu; syťte se Kristem v Eucharistii a s jeho milostí buďte

tvůrci jednoty a pokoje v každém prostředí.

Vaše křesťanská společenství se po dlouhé zimě komunistické diktatury před 20 lety opět začala svobodně vyjadřovat, když váš lid po událostech započatých studentskou demonstrací 17. listopadu 1989 znovu získal svobodu. Jistě jste si však povšimli, že ani dnes není snadné žít a dosvědčovat evangelium. Společnost ještě stále nese rány způsobené ateistickou ideologií a je často okouzlena moderní mentalitou hédonistického konzumu, který vede k nebezpečné krizi lidských a náboženských hodnot a k rozmachu etického a kulturního relativismu. V tomto kontextu je nutné znovu nasadit všechny složky církve k posílení duchovních a morálních hodnot v životě dnešní společnosti. Vím, že vaše komunity se angažují na mnoha místech, především v oblasti

záslužné činnosti Charity. Vaše pastorační snaha se však musí zaměřit zejména na oblast výchovy nových generací. Katolické školy nechť podporují úctu k člověku; ať se věnuje pozornost pastorači mládeže i mimo školní okruh, aniž by se přitom zanedbávaly ostatní kategorie věřících. Kristus je pro všechny! Ze srdce si přeji, aby stále vzrůstalo porozumění všech církevních složek s ostatními veřejnými a soukromými institucemi. Církev – a opakovat to je užitečné – pro sebe nežádá privilegia. Žádá jen, aby mohla svobodně působit ve službě všem lidem, v duchu evangelia.

Milovaní bratři a sestry, ať vám Pán dopřeje prorockou moudrost stát se solí, která dává chuť životu, abyste byli vždy věrnými dělníky na vinice Páně. V první řadě vy, drazí biskupové a kněží, musíte neúnavně pracovat pro dobro těch, kdo jsou svěřeni do vaší péče. Inspirujte se

vždy evangelijním obrazem Dobrého Pastýře, jenž zná své stádce, volá je jménem, vede je na bezpečná místa a je připraven položit za ně život (srov. Jan 10,1-19). Milé zasvěcené osoby, slibem evangelijních rad připomínáte prvenství, které má Bůh mít v životě každé lidské bytosti, a bratrským životem dosvědčujete, jak obohacující je uskutečňovat přikázání lásky (srov. Jan 13,34). Věrností tomuto svému povolání pomůžete současným mužům a ženám nechat se uchvátit Bohem a evangeliem jeho Syna (srov. Vita consecrata, 104). A vy, milí seminaristé, kteří jste v seminářích či formačních domech, dbejte na to, abyste získali solidní kulturní, duchovní a pastorační průpravu. V tomto Roce kněží, který jsem vyhlásil u příležitosti 150. výročí úmrtí Svatého faráře arského, nechť vám je příkladem postava tohoto pastýře zcela oddaného Bohu a duším, který si byl plně vědom, že právě jeho

služba, živená modlitbou, byla pro něj cestou posvěcení.

Milí bratři a sestry, v tomto roce si s vděčností Pánu připomínáte několik významných výročí: 280 let od svatořečení Jana Nepomuckého, 80 let zasvěcení této katedrály svatému Vítu a 20. výročí svatořečení Anežky České, událost která předznamenala osvobození vaší země od ateistického útlaku. Máte zde tolik důvodů, abyste radostně a plni entuziasmu s církví pokračovali v započatém díle, s důvěrou v mateřskou přímluvu Matky Boží, Panny Marie a v přímluvu všech vašich svatých ochránců. Amen!

www.vatican.va

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/>

promluvy-papeze-v-ceske-republice-1-
den-sobota-26-9-2009/ (07.03.2026)